Sınıf Mücadelesi

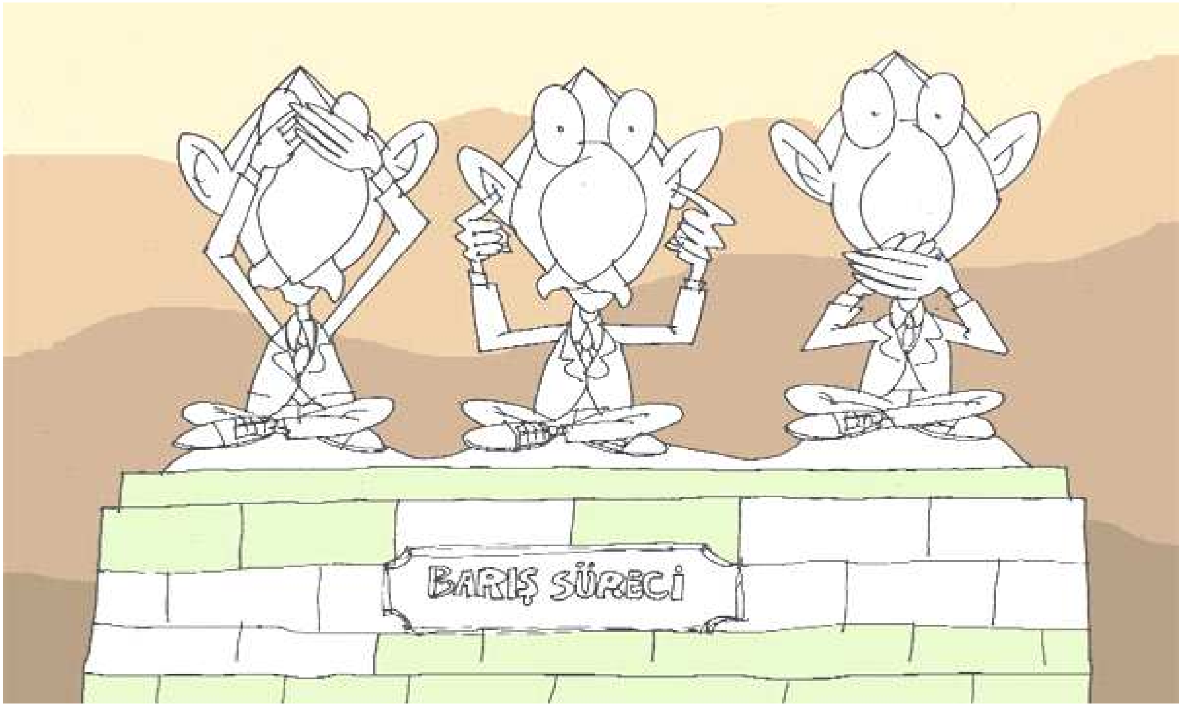
Aylık
işçi gazetesi

3 Mayıs 2013
Sayı: 179

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Çatışma bitebilir ancak sınıf savaş sürecek

Çözüm ya da barış süreci, büyük bir siyasi ve medya kampanya ile sürüyor. Hem hükümet hem de PKK tarafı, bu kampanyanın bir parçası. Dört aydır, çatışmada ölüm olmaması ve PKK militanlarının çekilme takvimini açıklaması, son günlerde öne çıkarılıyor. Bu durum elbette olumlu. Ancak olanlar ve olması planlananlar hakkında söylenenlerin çoğu gerçeği yansıtmıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

<u>Başyazının devamı:</u>

Daha önce de aylar süren ateşkes hatta PKK militanlarının sınırı terk ettiği de olmuştu. Ancak savaşa yeniden geri dönülmüştü. Böyle bir geri dönüş ne yazık ki hala mümkün. Bunu engelleyecek güç, kitlelerin, Kürt ve Türk emekçilerin gücü. Oysa bugün yapılan pazarlık, varılan anlaşma, izlenecek yol hakkında ne Türk ne de Kürt emekçilerin bilgisi var ne de buna ilişkin bir çalışma.

Hem devlet ve hükümet hem de Kürt halkının siyasi temsilcisi olduğunu iddia eden örgütler, hiçbir açıklama yapmıyor. Pazarlıkların dışında tutulanlar bile "bazı şeylerin gizli olmasında" hemfikir.

Silahlar susacak, analar ağlamayacak, gençler ölmeyecek; gençler niçin ölüyordu? Türk devletinin hakimleri; patronuyla, askeriyle, bürokratları, siyasetçisi ele ele vermiş Kürt halkını en temel insani haklarından mahrum etmişti. Şimdi bu hakları tanıyacaklarını vaat ediyorlar. Nedir bu haklar: Kürt olma, dilini kullanma, belediyelerde, siyasi yönetimde koltuk sahibi olma, patron olma, vb. Bunlar, bu düzenin kağıt üstünde herkesi tanıdığı ama gerçekte sadece ucuz işgücü olma, o da iş bulabilirsen, olanağı veriyor gerçekte.

İşsizlik tırmanıyor.Taşeronlaşma ücretleri ve çalışma haklarını dibe indirdi. Ailelerini geçindirmek için ölümü göze alıp Afganistan'a çalışmaya gitmek zorunda kalanlar var. İnşaatlarda, tersanelerde, madenlerde, fabrikalarda hatta trafik kazalarında can veren verene. Üstelik, ölenlerin çoğu en kötü şartlarda çalışmayı kabul etmek zorunda olanlar, Kürt, göçmen işçiler. Kürt sorunu çözülecek deniyor, bu sorunlar çözülmeyecek, asıl savaş, sınıf savaşı sürecek.

İşçi sınıfının, milliyetlere bölünmesi, bir milliyetin aşağılanıp hor görülmesi ya da düşman ilan edilmesi patronların hakimiyetindeki bu düzenin en büyük tuzaklarından biridir. Böylece işçi sınıfı, asıl kendisine savaş açmış olan patronlarına değil, çıkarlarının ortak olduğu kendi sınıfının bir kesimine karşı savaşır. Patronlar, böylece işçiyi işçiye düşman ederken milliyet ayırmadan tüm işçi sınıfının yaşam ve çalışma koşullarını daha kolay kötüleştirir.

Bugüne kadar, meydanlarda, medyada, savaşı, Kürt düşmanlığını, Türk milliyetçiliğini övenler; akıllısı, akılsızı şimdi tam tersini yapıyor. Elbette bunu, işçi sınıfının haklarını geliştirecek demokratik bir ortamın oluşması için yapmıyorlar. Aksine eski işlerini, yeni koşullara sürdürmek için yöntem değiştirmek zorunda kaldıkları için yapıyorlar. Bu nedenle patronların ve siyasilerle birlikte tüm devlet yönetiminin barıştan ve demokrasiden anladığı ve çözüm olarak sunduğu, kendi belirledikleri şartlar. Bu şartların ne olduğunu da sır gibi saklıyorlar. Akil insanlar, kimi duygu sömürüsü yapıyor kimi hayal anlatıyor ama hiçbiri ne olacağını bilmiyor. Kürt tarafı da neye razı oldu, eğer olduysa, açıklamıyor.

Emekçiler, Kürt ve Türk emekçiler, boş laflara, gizli görüşmelere, kişisel sözlere güvenemez. Her işçi, işyerinde patronu, ustası ya da başka biriyle buna benzer bir deneyim yaşamıştır. Bundan bir şey çıkmaz. Kürt ve Türk emekçiler, aynı sınıfın, dünyadaki diğer işçilerin de üyesi olduğu dünya işçi sınıfının üyesidir. Ve işçi sınıfı için asıl önemli olan sınıf savaşıdır. Sınıf savaşı hala sürüyor. (01.05.13)

Emekçinin Gündemi

Sağlıkta dönüşümün getirdikleri

Sağlık çalışanları, doktor Ersin Aslan'ın çalıştığı hastanede öldürülüşünün yıldönümünde, şiddet başta olmak üzere, karşılaştıkları sorunları protesto etmek için iş bıraktı, yürüyüşler yaptı. Sağlık çalışanlarına yönelik şiddet gittikçe artıyor. Sağlık bakanlığının açtığı şikayet hattına, bu yıl 7 bin 773 sağlık personeline şiddet bildirimi oldu; bunun 5 bin 345'i sözel, 2 bin 428'i fiziksel şiddet.

Bu grev öncesinde sağlık sisteminin durumunu anlatan bir olay medyaya yansıdı. Çevre ve Şehircilik Bakanı'na, kullanmak zorunda olduğu kanser ilaçlarını alamadığı söyleyen genç kadına bakan, cebine para sıkıştırmaya çalıştı. Bu olay birkaç ay aradan sonra, bir kez daha, kanser ilaçlarının bulunamadığı haberlerinin yapılmasına neden oldu. Sonra gündemden düştü ama elbette kanser hastaları yine ilaçsız.

Sağlık sistemine göre herkes sigortalı olmak ve ekonomik durumuna göre 120 ile 300 lira civarında, değişik miktarda sağlık pirimi ödemek zorunda. Ancak devlet sizi tedavi etmek zorunda değil. Sağlık bir kamu görevi değil, isteğe bağlı yani doğalgaz kullanmak gibi.

Üstelik sağlık pirimi ödemek de yeterli değil, katılım payı ya da karşılanmıyorsa tüm masrafı ödemek gerekiyor. Eğer hasta isterse, tıpkı doğalgaz gibi, doğalgaz kullanmak istemeyip soğukta titremeyi seçebileceğiniz gibi ilaç almayıp ya da tahlil yaptırmayıp hastalığı seçebilirsiniz. Veya kanser hastasında olduğu gibi ilaç Türkiye'de yoksa bulmak hastanın isteğine kalmış, devletin bir sorumluluğu yok.

Üstelik bugün her adımda, ödeme var. Muayene katılım payı adıyla aile hekimi ve sağlık ocağı muayenelerinde 2, devlet ve üniversite hastanelerinde 8, özel hastanelerde ise en düşük 15 lira alınıyor. Eskiden hem emekliler hem işçiler hem de memurlar tek kuruş katılım ücreti ödemezdi. Zaten sigorta primleri bunun için kesiliyor.

İlaç katılım payı ise; doktorun yazdığı ilaç bedellerinin emekliler için %10, geri kalan herkesten % 20'si oranında ödenen tutar.

Bu paraların bir kısmı eczaneden alınıyor, kalanı aylıktan kesiliyor. İlaçların alınmaması durumunda ilaç katılım payı alınmıyor. Yani paran yoksa ilaç almamayı seçebilirsin, hastanın keyfine kalmış!

SGK ile sözleşmeli özel hastaneler, devletin belirlediği bedelin iki katı ücret isteyebilir.

Halkı düşünen bakanlar kurulu bir kararnameyle sınırı %100 değil %90 olarak belirledi. Yani devlet hastanesinde 10 lira olan bir tahlil için 19 lira alabiliyorlar. Gerçekte özel hastaneler tam da bunu yapıyor. İstanbul'daki özel hastaneler arasında yapılan bir araştırmada, özel hastanelerin % 76'sı, en fazla % 90 olması gereken fark ücretini %300'e kadar çıkarabiliyor.

Ek olarak ilaç dahil tüm sağlık ürünlerinde, %8 KDV ödeniyor. Mücevherde, kürkte, lüks tüketim sınıfında KDV yok. Üstelik sağlık bakanlığı bazı merhem ve aspirin gibi ilaçları, ilaç olmaktan çıkarılıp daha yüksek oranda KDV ödenenlerin listesini sürekli uzatılıyor.

Sağlıkta dönüşüm, çoğu aynı zamanda otel işletmeciliği de yapan özel hastane patronlarının ve ilaç şirketlerinin kasalarını şişirdi. Güçlendikçe fiyatları şişirdiler, hastalar her geçen gün daha çok para ödemesine rağmen devletin kasasından çıkan para da artıyor. Bunu kısmak isteyen hükümet, sağlık sistemindeki sorumluluğunu kısıyor; ödeyeceği ilaçlar, tedaviler, tahliller, çalışanlar azaltılıyor.

Bu durum kapitalizmin yaşadığı her yerde geçerli. Devletler kitlelerin eğitim, sağlık gibi hayati ihtiyaçlarından, haklarından kesip patronların kasasına giden bir musluk yapıyorlar. Bu musluğun kaynağı da yine emekçilerin ücretlerinden kesiliyor. Kırıntısı vergi yoluyla devlete aslan payıysa patronların kasalarına.

Reklama ve politikacı lafına kanıp her derdine deva bulunacak zanneden hasta ve yakını da ilk engelde sağlık çalışanını suçlu görüp ona yükleniyor. Sağlık sistemi, bu şekilde hastane ve ilaç patronlarının kârına terk edildiği oranda, sağlık çalışanları gibi hastaların da sorunları büyümeye devam edecek. (02.05.13)

Kentsel dönüşüm kime göre?

Kentsel dönüşüm tartışmaları, özellikle rant bölgelerinde tüm hızıyla devam ediyor. Sermaye çevrelerinin hükümet eliyle uyguladığı projelerde amaç kentte yaşayanların çıkarları değil yeni kâr ve sermaye biriktirmektir.

Kentsel dönüşüm projeleri, mahalle sakinlerine şu aşamaları dayatıyor: 1)Evine el konulması, 2)Kiracı haline gelmek, 3)15-20 yıl süre ile borçlanmak, 4)Yapılan konutta oturamayacak duruma düşürmek, 5)Dönüştürülen bölgeden uzaklaştırılmak.

Genelde sol eksenli siyasi partiler ve küçük gruplar, halkın taleplerine karşı kendi dar grupçu yaklaşımlarının ötesine geçemiyorlar. Kendilerine taraftar toplamanın bir aracı olarak gördüklerinden kitlesel bir tepkinin önüne de set çektikleri gibi mahalle sakinlerinin güven duygusunu da yok edip ortak mücadele seçeneğini de zedeliyorlar.

Geçmişte gecekondu yığını şeklindeki şehir görüntüsünü, apartman yığını görüntüleri almıştı. Şimdi apartman yığınlarının arasına kuleler ekleniyor. Adeta gecekondu görüntüsünün başka bir versiyonu gibi.

Hükümetin, "kentleri yeniliyoruz" sözleri gerçeği yansıtmıyor. Çünkü gerçekte yıkılması gereken on binlerce bina, yapılması gereken ulaşım ve altyapı, taşınması gereken o kadar yerleşim veya sanayi bölgesi yeri var ki? Kitlelerin çıkarları düşünülseydi önce depremde riskli bölgeler enilenirdi. Havası, suyu, toprağı tamamen zehirlendiği sağlık raporlarıyla kesinleşen Dilovası gibi yerleşimlerin ya da buraları zehirleyen sanayinin dönüştürülmesinden başlanırdı. Oysa kentsel dönüşümün büyük çoğunluğu, en yüksek kazancın elde edileceği, büyük şehirleri ve üstelik şehrin en merkezi bölgelerini kapsıyor.

Hükümet bürokrasi ve belediyeler eliyle patronların tam kadro hizmetinde. Gerek duyulan yasal düzenlemeleri hemen yapıyor. Arsa, inşaat, işçi ücretleri ve haklarına ilişkin olsun, her türlü kolaylık, göz yumma, denetimsizlik, sorumsuzlukta çok hızlılar. Devletin her türlü olanağını patronların hizmetine sunuyor.

Kentsel dönüşüm ilk kez yaşanmıyor. Kapitalist sömürü düzenin bir parçası. 1960 ve 1970'li yıllarda köyden gelen işçilerin, fabrikaların etrafındaki alanları gecekonduyla doldurmaları da bir kentsel dönüşümdü. O gecekonduların inşaatından da zamanın patronları epeyi para kazanmıştı. Toplumsal ihtiyaç değil, bir avuç patronun kârı amaçlı kentsel dönüşüme karşı çıkmakla birlikte onun da ötesinde kapitalist düzene karşı çıkmak gerekiyor. İşçi sınıfının öncülüğünde tüm emekçilerin ve ezilenlerin ortak mücadelesi bunu başarabilir. (29.04.13)

Mücadele her şeyi değiştirebilir

İktidarda 10 yılını dolduran hükümetin en çok kullandığı "istikrar" iddiası. Sıcak paranın dolaşımının serbestleşmesi, borçlanma olanaklarının artması, sıradan emekçilerin de benzer şekilde kredi kartlarına yüklenmeleri başarı gibi gösteriliyor. Taş kömürü işçilerinin, kredi kartı borçları yüzünden evlerine haciz gelmesi, hükümetin övündüğü istikrarın bir sonucu.

Ucuz emek, esnek çalışma, taşeronlaşma yoluyla kanunlara ve kurallara uyulmaması, sendikal örgütlerin küçülmesi, işsiz ve örgütsüz emekçiler ve ezilenler üzerindeki tüm baskılar, bu hükümet döneminde istikrarla sürdü.

Sendikaların üye kaybı, mücadele gücünü azalttığı gibi sözleşme sorunlarını da derinleştiriyor.

İşyerleri kapanan Hey Tekstil işçileri de bir yıldır, ücretlerini, tazminatlarını almak için mücadele ediyor. CHP'li patron, hükümetten de "girişimcilik" ödülleri almıştı. Fabrikayı iflas gösterip işçinin parasını ödemiyor ama zengin semtlerde işlettiği lüks lokantalarıyla cebeni doldurmaya devam ediyor.

Çay-Kur'da da benzer bir durum var. Sözde tarihinde ilk kez grev kararı alınan Tek Gıda-İş'in grevi bir gün sürdü. Sözleşme çıkmazda. Zaten beş yıldır, bizzat başbakanın talimatı ve desteğiyle başlayan sendikal rekabet nedeniyle 10 bini aşkın işçi, sözleşme yapamamıştı. Tüm baskıya direnen işçi çoğunluğu sendika değiştirmedi. Sözleşmede işçinin isteği iş güvencesini korumak, genel müdürün dayattığı Hak-İş'e geçen bin işçinin sözleşmeden yararlanması, sendikanın isteği ise 17 lira zam. Bir avuç sendika bürokratı, büyük laflar ve süslü bir törenle grevi başlattı. Tören bitince önlüklerini çıkaran bürokratlar, grev önlüğü giyecek işçi olmadığını gördüler. Toplusözleşmenin akıbeti, hükümetin insafına kaldı.

Metal işkolundaki sözleşmeler de çıkmazda. Sendikacılar birlik olup işçilere moral verip güçleneceklerine patronların karşısında aciz ve çaresiz, koltuklarını koruma derdinde.

İşçi sınıfının örgütsüz ve durağan olmasının nedeni, sınıf bilincinden ve güvenebileceği bir önderlikten yoksul olmasıdır. Devrimciler, tüm gücü ve enerjisini, işçi sınıfı içinde çalışarak, fabrikalarda örgütlenerek, işçi sınıfının güvenini kazanabilirse bu eksiklikleri gidermenin yolu açılır. (30.04.2013)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Sendikadaki tartışma devam ediyor

Sendikanın şube yönetiminin istifasıyla başlayan kargaşa, şube başkanlığına aday olan işçinin kalp krizinden ölmesine neden oldu. Taraflar açıktan olmasa bile kapı arkalarındabirbirlerini suçladılar.

İşyerinde demokrasi işleseydi, sendika sorunlarını, sendikacılar ile üye işçiler kendi aralarında çözerlerdi. Ancak işveren ile sendikacılar arasında, uygun olmayan ilişkiler sürdüğü için tartışmalara işveren de katılıyor. Bunun zeminini sendika bürokratları hazırladı.

Çözümü kendisinin belirlemesine alışkın olan patron, müdahale etmekten bir sakınca görmedi. İşçilerin bu duruma itirazları, sendikacılar tarafından da dikkate alınmadı. Ancak işçilerin gözünde güvenleri kalmadı.

Oysa işveren son sekiz yıldır, ücret ve sosyal hakları belirledi. İmzaladığı sözleşmeye keyfine göre uyuyor, çalışma koşullarını da keyfine göre düzenliyor. İşyerinde taşeronlaşma yayıldı. İşçi giriş-çıkışı, iş kazası arttı. Gece vardiyasında doktor yok. Bu ve benzeri sorunlar çözüm beklerken, şube başkanı kim olacak tartışması yapılıyor. Bu tartışmanın zeminini hazırlayanların başında, sendikacılardan önce yine işveren geliyor.

Şube tartışması sürüyor. Yeni yönetim belirlenmesi için 18 Mayıs'ı beklemek gerekiyor. Umarız delegelerin iradesine göre bir seçim olur ve yönetim oluşur. Sendika bürokratlarından, koltuk kavgası tartışmalarına son verip işçi sorunlarına ilişkin gündem belirlemesini bekliyoruz.(Bir İşçi)

Gıda

İşçiler patronu ve sendikayı dize getirdi

Toplu sözleşmemiz nihayet bitti. İmzalanan sözleşmeye göre zam oranı 115 lira + %10. Bunun yanında toplamda 2.486 lira olan sosyal yardımlar da 2.930 lira oldu. En düşük işçi ücreti 1.035 liradan 1.265 liraya yükseldi.

Sözleşme başlamadan önce işçilerin herkese 300 lira zam isteği yüksek ücretli işçiler için gerçekleşti. Düşük ücret alanlara 300 lira yansımasa da bugüne dek imzalanmış en iyi sözleşme olması nedeniyle iyi karşılandı. İşçiler "şimdiye kadar sessiz bekledik ama şimdi sesimizi biraz yükselttik ve hem sendikayı hemde patronu zorladık, sonucunda da istediklerimizi aldık" diye konuşuyorlar. Ayrıca Tuzla'ya taşınan işçilere ikametgah getirdikleri takdirde 1.600 lira net taşınma yardımı yapılacak.

Sendikasız işçiler sorunu da halledildi. Sendikacılar, üye olmayan işçilere sözleşme zammını ve sosyal yardımları alamayacaklarını belirtilerek, bir anlamda sendikalı olmayıp aynı haklardan yararlanan ve kendilerini sendikalı işçiden farklı gören işçilerin sendikaya geçmesi sağlandı. Şimdiye kadar "sizler teknik grupsunuz sendikalı olamazsınız" diye işçilerin önünü tıkayan, şimdiyse sendikaya geçmelerini tavsiye eden idarenin tutumu birçok işçide güvensizlik yarattı.

Patron daha önce beyaz yaka diye tabir edilen çalışanlara ortalama %7 zam vermişti. Sendikasız işçiler, bu oranlardan kendi ücretlerini hesapladıklarında sendikaya geçmek için gönüllü oldular. Nihayetinde bütün işçiler sendikalı olacaklar.

Ayrıca nisan ayı boyunca da cumartesileri çalışmadık izinlerimiz neredeyse bitti. Hatta gelecek yılın izninden borçlananlar bile var. İşçilerde buna karşı şimdilik bir tepki yok. Çünkü işçiler gelecek yıldan borçlanabiliyorlar. Patron bu konuda esnek davrandığı için bir tepki olmuyor. (Bir işçi)

Biz istersek, dediğimiz olur

Senelik izin zamanı geldi ama izinleri müdür belirliyor. Yazın yaklaşmasıyla, şefimize senelik izin tarihimizi bilmemiz gerektiğini, işlerimizi ona göre ayarlayacağımızı anlattık. Müdür de işçilerle toplantı yaptı. Hepimizin izin kullanacağını ama zamanını işe göre belirleyeceğini söyledi. Yoksa işleri aksarmış.

Müdür, görünüşte çok akıllı, Kemalist geçiniyor, sözde haksızlıklara karşı çıkıyor. Önceden çıkış saatimiz belli değildi, uğraştık biraz olsun düzelttik. Çok geç saatte çıktığımız oluyordu, şimdi işi bitirip saat 6'da topluca çıkıyoruz. Müdürün içi gidiyor. Çünkü ona göre erken çıkıyoruz.

Birlik olursak müdür vız gelir. İade edilen yemekleri, kendi gibi bize yedirmesini de değiştirebiliriz. Bu bayat, kimisi bozuk yemekleri patron da yiyormuş, ne olmuş patron yiyorsa biz yemek zorunda mıyız? (Bir işçi)

Demokratik anayasa bir aldatmaca! İnsanın insanı sömürmesine son vermek gerekiyor!

Birkaç kez uzatılan sürenin dolmasıyla birlikte, siyasi çevrelerde yeni anayasa tartışmaları tekrar başladı. Hükümet sözcüleri, anayasa hazırlamak için oluşturulan komisyonun 174 maddeden sadece 34 maddesinde uzlaşma sağlandığını açıladılar.

Meclisteki siyasi partilerin eşit sayıdaki üyelerinden oluşturulan bu komisyon, oybirliğiyle karar alıyor.

Çok demokratik gibi görünen bu komisyonun ilk kararlarından biri görüşmelerin basına kapalı yapılması ve tartışmalar hakkında açıklama yapılmaması oldu. Böylece ilerletilen demokratik ortamda, milletvekilleri güya uzlaşı arıyor!

Bugün her siyasi parti, diğerini bilinen gerekçelerle suçluyor. Biri başkanlık sisteminin dayatıldığından, diğeri federasyon dayatıldığından, bir başkası Türklüğe zarar verileceğinden, öteki Kürtlerin haklarının korunmasından dem vuruyor. Milliyet, din, hükümet sistemi üzerinden yapılan ateşli tartışmaların hepsi lafebeliğinden öte değil.

Eski bir Çin atasözü “dostlarına adil davran, düşmanına yasayı uygula” der. Bütün diğer yasaların temeli olacağı düşünülen anayasa, bu atasözünde belirttiği dosta değil, düşmana uygulanacak. Meclisteki milletvekilleri kimlerin dostu? Nüfusun çoğunluğunu oluşturan emekçilerin dostu olan var mı? Nüfusun yarısı kadın, meclisteki oran buna yaklaşamıyor, 12 milyon civarında öğrenci var, ya mecliste? Siyasi sistem, toplumu oluşturan emekçi sınıfları, kesimleri kapsamıyor, tam tersine dışlıyor. Emekçilerin temsilcisi olduğunu iddia eden eski sendikacılar şimdinin milletvekilleri, emekçileri ne kadar temsil ediyor?

Bugünkü siyasi sistem, fabrikalarda, madenlerde, her türlü üretim alanlarındaki sömürü ilişkilerinin üzerine yükseliyor. Büyük patronlar, üst düzey bürokratlar, siyasiler için kanunlar fazla bir şey ifade etmiyor. Kendileri kanun. Ne iş yasalarına, ne mahkeme kararlarına uyuyorlar ne de hesap sorulabiliyor. Kanunları, emekçilere, Kürt yoksullarına uyguluyorlar.

O halde yeni anayasa, emekçilere ne getirebilir: Büyüyen patronların bugünlerde karşılarına çıkan veya ileride çıkacak olan sorunlara karşı, kullanabilecekleri bir imkan.

Değişecek olan anayasanın hazırlandığı 1980’de büyük sermaye içe kapalı olan ülkenin dışa açılmasını, haklarını arttıran emekçilerin hak aramalarının engellenmesini, yani bugünkü düzeni istemişti. Şimdi bir yanda başkan gibi güçlü bir hükümet ama aynı zamanda işi çabucak halletmek için yerel yönetimlerin güçlendirilmesi, milliyet ayırımının giderilmesi gibi konular öne çıkıyor.

Elbette anayasada belirtilecek her hak bir ilerleme gibi görünebilir. Ancak, hangi ileri hak getirilirse getirilsin, kitlelerden geride kalacak. Anayasa yazılmaya başlandığı dönemde Kürt kimliğine ilişkin yaygın düşünceler, bugünkünden çok daha gerideydi. Zaten önemli olan ne yazdığı değil, nasıl yaşandığıdır.

İnsanın, insan tarafından sömürülmesi, yoksulluğun, toplumsal eşitsizliğin yok edilmesi hiç gündemde değil. Zaten düzen, kağıda yazılanların üzerinde durmuyor, üretim alanlarında emekçilerin sömürüsü üzerinde yükseliyor. Bu sömürü düzenine, onun her alandaki kötü etkilerine son verecek olan, yine kağıt üstüne yazı yazmak değil, bu uğurda emekçilerin mücadelesi olacak. Sömürüyü, özel mülkiyeti koruyan anayasa emekçilerin anayasası olamaz! (02.05.13)

Uluslararası Gündem

Suriye

İlk protesto gösterilerinden iki yıl sonra köşeye sıkıştırılan kitleler

Geçtiğimiz Kasım ayından beri, Beşar Esad'ın rejimine karşı farklı muhalif grupları biraraya getirmeye çalışan Suriye Ulusal Muhalefet Koalisyonu, 18 Mart'ta, yeni bir başbakan tayin etmişti. Ancak bu aynı koalisyonun başkanı Ahmed Moaz al-Khatib, bir hafta sonra, diktatörün yerini alacak adaylar arasındaki anlaşmazlıkları gerekçe göstererek istifa ettiğini açıkladı.

Teksas kökenli bir telekomünükasyon şirketinin eski yönetimi ve Teksas'taki İslamcı bir eğitim kurumunun da eski müdürü olan Ghassan Hitto, isyancılar tarafından işgal edilen Kuzey ve Doğu Suriye topraklarının geçici başbakanı olarak belirlendi ve Katar'ın da desteğini aldı. Seçim sırasında 20 kadar yönetici seçimlere katılmayı reddetmişti.

İstifa eden başkan Ahmed Moaz al-Khatib, bir imamın oğlu ve kendisi Esad'a muhalefet eden Şam'daki bir caminin eski imamıydı. İstifasıyla, Katar ve Suudi Arabistan'ın koalisyon içindeki etkisini protesto etmek istedi. Ancak 2 gün sonra, ona silah sağlamaya söz veren Arap Birliği bağrındaki koalisyon koltuğunda oturmayı kabul etti.

Bugün koalisyonda iki farklı görüş bulunuyor. Bunlardan biri, yönetimde bulunan rejim ile muhalefet unsurlarından oluşan geçici bir hükümet kurmaya çalışarak, hala Esad rejimiyle diyalog kurmak istiyor. Bu görüş Suudi Arabistan'ın ve belki de Washington'un desteğini alabilir. Diğer görüşse rejimle kesin bir kopuşu savunurken ve geçici bir hükümet kurmayı istiyor. Bu hem Katar'ın hem de yeni başbakanın seçimi olacak.

Bu koalisyon, kuruluşundan beri çok karışık bir birleşim olarak kaldı ve başından beri Müslüman Kardeşler egemendi. Aslında daha çok Suriye'deki savaşçılardan da kopuktu. Koalisyonda bulunan Özgür Suriye Ordusu (ÖSO), bütün silahlı grupları bir araya getirmekten çok uzak. Gerçekten de, Esad'a karşı savaşan bazı Cihadcı gruplar, Özgür Suriye Ordusu'a girmeyi reddediyorlar.

İran tarafından silahlandırılan diğer bazı gruplar da Esad rejimine destek vermek amacıyla müdahalede bulunuyorlar ancak Esad rejimi çökerse kendi oyunlarını hayata geçirmek için girişimde bulunmaktan da çekinmiyorlar.

İki yıl önceki, Mısır ve Tunus diktatörlerinin düşmesinin yol açtığı hareketlerle yüreklenen kitlelerin bağrında protesto gösterilerinin başladığı durumdan çok uzakta bulunuyor.

Kitlelerin özlemleri çok uzun bir süredir ikinci planda kaldı. Bugün Suriye'de egemen olan, çetin bir iç savaş. Bu savaşta rakip gruplar, iki ateş arasında kalan kitleler için doğacak sonuçlar umurlarında bile olmadan, kendi klanlarının zafer kazanması için mücadele ediyorlar.

Büyük güçlü devletler, Esad'a karşı yapılan protesto gösterilerinin başında, yararlı olduğunu gösteren ve uzun süredir işbirliğinde oldukları rejimin düşmesi konusunda pek aceleci davranmıyorlardı. Bugün bunların temel kaygısı, rejimin yıkılması koşullarında muhalefete karşı nasıl bir tavır alınacağı. Esad'a karşı koyan muhalefete yardım etmek için silah sağlamak sorunu bunların baskı aracını oluşturuyor.

Kitlelerin, protestoların başladığı ilk andan beri, bunları şiddetle bastırmaya çalışan Esad rejiminden bekleyebilecekleri hiçbirşey bulunmuyor. Ayrıca, bazı üyeleri Esad rejiminin eski yüksek görevlileri olan veya rejimin çökmesinde çıkarları bulunan, bunu bu durumdan kazanç sağlamak için isteyen bölgedeki Katar, Suudi Arabistan, İran gibi devletlerin müttefiki olan, en gerici grupların egemenliği altındaki bu muhalefetten de beklenilebilecek hiçbir şey yok. LO (12.04.2013)

Thatcher'in ölümü

Margaret Thatcher'ın ölümü İngiltere'de taziye gösterilerini kadar nefret gösterilerini de kışkırttı. Çünkü "Demir Leydi" halkın gözünde, 1980'li yıllardan bugüne gelen, yıkıcı etkileriyle sosyal eşitsizlikleri sürekli derinleştiren, büyük sermayenin saldırılarını yapan kişidir.

Thatcher, oldukça renksiz 16 yıllık siyasi hayatından sonra, 1975 yılında, partinin sağ kanadı tarafından öne çıkartılıp, neredeyse şans eseri Muhafazakar Parti'nin lideri seçildi. Dört yıl sonra, 1979'da, dönemin ekonomik kriz koşullarında, kısa zamanda güven kaybeden Thatcher, açlık grevi yapan 10 İrlandalı siyasi tutukluyu ölüme terk ederek ne kadar katı ve acımasız olduğunu da gösterdi. Milliyetçi halkçılıkta ne pahasına olursa olsun gösterdiği çabalar, 1983'te Falklands Savaşı'nın hemen ardından ve daha sonra 1987'de yeniden seçilmesini sağladı. Sonuç olarak, 1990'da, kitleler için özellikle adaletsiz olan "kelle vergisi" olarak adlandırılan yeni bir vergi getirmesiyle tetiklenen isyan hareketi, kendisini iktidara getiren partinin aynı sağ kanadına, görevinden istifa etmeye zorlama olanağını verdi.

Thatcher, bir kez başbakan olduktan sonra, bir önceki İşçi Partisi hükümetinin mirasıyla başa çıkmak zorunda kaldı. Bu 5 yıllık dönem boyunca, hükümetin kemer sıkma siyasetine destek verdikleri için saygınlıklarını yitiren sendika yönetimleri, kendilerini aşan çok sayıda grevlerle baş başa kaldı. Tüm bunla 1978-1979 yıllarının "hoşnutsuzluk kışı" ile doruk noktasına ulaştı. Otomobil sektöründe başlayan ve 6 ay süren grevler kamu sektörünü de felç etti.

Thatcher sendika örgütlenmelerine dayanarak, emekçilerle doğrudan karşı karşıya gelmekten sakındı. Thatcher yandaşı İngiliz işverenlerinin lideri, 1979 sonbaharından itibaren, merkezi sendika TUC ile birlikte, dayanışma grevlerine son veren, grev gözcülerinin sayılarını sınırlayan ve seçilmiş delegelerin rollerini kısıtlayan bir "sözleşme" imzaladı. Bu "sözleşme" bir yıl sonra Thatcher hükümeti tarafından kabul edilen ilk grev karşıtı yasa oldu. Bu yasa 1982'de, bütün grevler için izin alınması ve grevin oylanması dayatılarak, üyeleri tarafından kanunsuzca yürütülen bir grevin yol açtığı "zararların" sivil sorumluluğu, sendika örgütlerine yüklenerek daha da güçlendirildi.

Aslında bu grev karşıtı kanunlar, hükümet tarafından çok daha sonra ve çok ender durumlarda kullanılacaktı. Buna karşılık, bu kanunlar, bugün için, sendikaların, patronların saldırılarına karşı kendi hareketsizliklerine mazeret göstermek için kullandıkları gerekçelere dönüştü. Böylece Thatcher, sendika liderlerinin kendi saflarında polislik yapmalarını sağlamayı başardı. Bu durum, işçi mücadelesinin ortaya koyduğu birkaç büyük grevin döneme damga vurmasını engellemedi: En önemlileri arasında, 1980'deki 14 hafta süren demir çelik endüstrisi grevi, 1984-1985 yılları arasında 12 ay süren madenci, 1986 yılında da 13 ay süren Londra matbaası grevi sayılabilir. Bu grevlerin hepsi yenilgiyle bitti. Tabii ki ana neden sendika liderlerinin grevlere tamamen dar anlamda, işyeri veya işkolu ile sınırlamaları.

1985 yılı ve maden işçilerinin yenilgisi, Thatcher'ın hanedanlığında bir dönüm noktası olduğu söylenebilir. Thatcher'ın hükümeti, işçi mücadeleciliği tehdidini geri püskürterek, büyük sermayenin kârını şişirme amacını açıkça, bütün yalınlığıyla ortaya koydu. Öyle ki, büyük sermayenin kârı, kendisiyle aynı büyüklükteki diğer ekonomilerle kıyaslandığında, çok az yatırıma ve İngiliz etki alanları üzerindeki mali asalaklığa rağmen en düşük düzeydeydi.

1985-1987 yılları arasında, hisse senedi sahiplerine, şirketlere ve en zenginlere yönelik, bir dizi vergi iptal edildi ya da yarıya indirildi. Kitleler, KDV de dahil olmak üzere dolaylı vergilerin arttırılmasıyla, devlet kasalarının açıklarını ödediler.

O dönemde Avrupa'nın en büyüklerinden biri olan İngiliz kamu sektöründe büyük bir özelleştirme hareketi başlatıldı. Şirketler, birbiri ardına çok ucuz fiyata satıldı. Aynı zamanda milyonlarca sosyal konut da "özelleştirildi". Böylece konut kredisi miktarı, mali sektörün yararına, patlama noktasına ulaştı. Gelecekteki 10 yıl boyunca gayrı menkul, emlak balonuna ve bugünkü konut krizine döndü.

Londra'nın finans merkezi "Big Bang" denilen bir olaya sahne oldu. "Big Bang", yani finans sektöründeki kural ve kısıtlamaların kaldırılması, bütün şirketlerin mali piyasada doğrudan spekülasyon yapmalarını sağladı. Şehri bir ileri karakol gibi kullanmak isteyen büyük Amerikan bankalarının akını, Londra finans sektörünün, ekonominin geri kalanını da bulaştırdığı asalaklıkla birlikte, aşırı şişmesinin başlangıcı oldu.

Daha sonra olanların da gösterdiği gibi "Thatcherizm" denilen bu siyaset, her yerde, sağ ya da sol, bütün hükümetlerin yönetimi sırasında ve kapitalist ekonominin kronik krizlerine bağlı olarak, kârın azalmasını engellemek gibi aynı nedenlerle, uygulandı ve krize gidişi hızlandırdı.

Thatcher, bu siyaseti, ilk olarak uyguladığı için İngiliz burjuvazisinden övgüyü hak etti. Ancak görevi bittiğinde, on binlerce protesto göstericisinin "kelle vergisine" karşı sokağa dökülmesiyle saygınlığını yitirip, siyasi bir tehdide dönüştüğünde, eski koruyucuları hızla ondan kurtulmak istediler. "Demir Leydi" iktidarı, aslında kilden bir temele dayanıyordu. LO (12.04.2013)

Kuzey Kore

Asıl saldırgan Amerika Birleşik Devletleri

Amerikan medyası, Kuzey Kore'nin askeri güç gösterisi yaptığı, Güney Kore'yi ve ABD'yi tehdit ettiği haberleriyle dolu. Yorumcular, ABD'nin yeni bir savaşı göze alıp alamayacağını tartışıyorlar.

Gerçekte etkili bir şekilde yükselen bir askeri tırmanış var ancak Washington tarafından başlatılan bu hareketliliği yine bir savaş takip ederse, bu savaşı ilan edecek olan da yine ABD olacaktır.

Aslında ABD'nin bu saldırgan davranışları, Kore Savaşı'ndan (1950-1953) bu yana, onlarca yıldır aralıksız bir şekilde devam ediyor. Kore Savaşı boyunca Amerika Birleşik Devletleri, Kuzey Kore'yi bombaladı. Savaştan bu yana, Amerika Birleşik Devletleri, Kuzey Kore'yi, ezebilmek içinara vermeden bombalayarak cezalandırmaya devam etti. Tüm bunlardan sonra ABD, Kuzey Kore'yi çok zor durumda bırakacak şekilde, dünyanın geri kalanı ile birlikte, ticari olarak da cezalandırmaya devam ediyor.

Obama yönetimi 2012 yılında, saldırı için tüm bahaneleri kullanarak baskılarını daha da şiddetlendirdi.

2012 Nisan'ında, ABD, Kuzey Kore'ye karşı ek yaptırımlar için çağrı yaptı. Tüm uzmanlar, Kuzey Kore'nin dönence üzerine bir araştırma uydusu koymaya çalıştığı konusunda hem fikir olmasına rağmen ABD, Kuzey Kore'yi balistik füze denemesi yapmakla suçladı.

Geçen kasım ayında, ABD Güney Kore ile füzelerin denetimi hususunda uluslararası bir anlaşma imzalamıştı. Bu anlaşma ile ABD, Güney Kore'ye balistik füzelerinin kapasitesini arttırması ve Kuzey Kore sınırlarını aşması için izin vermişti. Bununla birlikte ABD ve Güney Kore'ye karşı, orantısız araçlarla yapılan ve "kışkırtma" niteliği taşıyan bir operasyonu da ön gören bir plan üzerinde anlaşma yapmıştı. Bu plan, Kuzey Kore'nin koruyucu füzelerinin yer aldığı alanları da kapsıyor. Başka bir anlamıyla bu plan Kuzey Kore füzelerine karşı ön tedbir olarak saldırı niteliği taşıyor. Yani hiçbir kışkırtma olmasa bile ABD kendinde saldırma hakkı görüyor.

Bu şartlarda Kuzey Kore'nin kendini tehdit altında görmesinde şaşılacak bir şey yok!

Ayrıca ABD, Birleşmiş Milletler yoluyla Kuzey Kore'ye karşı uygulanan ambargoyu, bu ülke ile ve bu ülkenin bankalarıyla yapılacak ticareti yasaklayarak veya içeriye ya da dışarıya yapılacak tüm para transferine engel olarak Kuzey Kore'nin dünyanın geri kalanı ile tüm bağlantısını kesecek şekilde daha da güçlendirdi.

Sürpriz olmayacak şekilde Kuzey Kore tüm bunlara karşı sesini yükselterek yanıt verdi. Geçen şubat ayında, ABD'yi sözlü şekilde tehdit ederek bir nükleer deneme (aslında üçüncü kez) gerçekleştirdi.

Obama yönetimi, tüm bunları, Kuzey Kore'nin nükleer hedeflerini, bir "kanıt" olarak kullanarak Kuzey Kore'nin, Güney Kore, ABD ve tüm dünya için tehdit oluşturduğunu iddiasına vermiş durumda. Amerikan Askeri İstihbaratı (DIA), Kuzey Kore'nin nükleer denemeleri konusunda gösterdiği ilerleme hakkında "ılımlı güven"e sahip olduğunu açıkladı. Biraz daha az önemli olmakla birlikte aslında Kuzey Kore, taşımaya elverişli nükleer top mermisi başından yararlanabilmek için epeyi yol kat etmesi gerek. Aynı DIA, on yıl önce, Saddam Hüseyin'in nükleer silahlara sahip olduğunu açıklamıştı ve bunun büyük bir yalan, büyük bir yüzsüzlük olduğunu bugün tüm dünya biliyor.

Tüm bunlar ABD'ye, Kuzey Kore'ye saldırı siyaseti izlemesi için gerekli bir bahane. Kuzey Kore mart ayında yani ABD'nin ve Güney Kore'nin, Kuzey Kore yakınlarında, B-12 başlıklı nükleer bombalarla birlikte ortak askeri harekâtlarına başladığı zaman başladı. Üstelik ABD, Asya'ya ve Kuzey Kore'ye doğru olacak şekilde Alaska'ya ve Kalifornia'ya da füze yerleştirdi.

ABD, Afganistan'da ve Irak'ta yaptığı gibi, Asya'daki askeri varlığını güçlendiriyor. Hedefiyse bölgede ekonomik çıkarlarını ve büyük şirketlerinin kârlarını güven altında tutmak. İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana, ABD'nin ekonomik önceliği Asya'nın denetim altında tutulması.

ABD, Kuzey Kore'ye bölgede hiçbir bağımsız eğilim istemediğine dair mesaj gönderiyor ve Kuzey Kore üzerindeki bu baskı aynı zamanda da ABD ile birlikte hareket etmesi istenen Çin'e yönelik. ABD ve onun emrindeki medya Kim Jong'u "saldırgan bir deli" olarak resmediyorlar. Ancak söz konusu kaba kuvvet olduğunda ABD'nin herkesi solda sıfır bırakacağını tüm dünya biliyor. LO (27.04.2013)

Avrupa: Aşırı sağın yükselişi

Fransa'da son cumhurbaşkanlığı seçimlerinde “Ulusal Cephe”nin kadın adayının aldığı oylar aşırı sağın ilerlediğini gösterdi: Oyların %17,9'unu alan Marine Le Pen, 2002'de, cumhurbaşkanlığı birinci turunda %16,86, ikinci turda %17,79 toplayan baba Le Pen'den daha iyisini yaptı.

Aşırı sağın güçlenmesi, sadece Fransa'ya has bir olay değil. Bir hayli zamandır, Avrupa'nın birçok ülkesinde, çok farklı geçmişlerden ve kökenlerden gelen bazı partiler siyasetin aşırı sağında bulunmalarından dolayı ortak özellikleriyle seçimlerde siyasi etkilerinin yükseldiğini gördüler.

Yöneticilerinin, sözde “sosyal model”i öven Avrupa Birliği'nde, kitleler her yerde emeklilik ve sağlık sistemi bahanesiyle yaşam koşullarını gerileten “kemer sıkma” siyasetlerine maruz kaldılar. Avrupa burjuvazisinin tamamı, kendi sistemlerinden kaynaklı krizi ödetmek için emeklilere karşı acımasız bir sosyal savaşa girdi.

Kapitalizmin Avrupası, işten çıkarılmaların, işsizliğin (2012'de 25 milyona yakın işsiz) Avrupa'sıdır. Eurostat istatistik ajansına göre, 120 milyona yakın insan “fakirlik” veya “sosyal dışlanma” tehdidi altında. Bu da Avrupa Birliği’nin dörtte biri demek.

Milliyetçi önyargılar, yabancı düşmanlığı ve ırkçılık; işsizlik, yoksulluk ve sefillik üzerinde güçlendiler. Aşırı sağ siyaset alanında kendini gösteren demagoglar, son yıllarda her yerde kemer sıkma politikasını dayatmak için iktidara gelen geleneksel partilerin yıpranmasından istifade ederek daha fazla geliştiler.

İsviçre, göçmenlere karşı olan söylevinin “Ulusal Cephe”inkini aratmayacağı “Merkezin Demokratik Birliği” (UDC) gibi bir parti örneği sunar.

Hatırlayalım ki bu parti, 2009 Kasımında, minarelerin inşasına karşı bir referandum önerdi ve bu onu 1971'de kuruluşundan beri, İsviçre yürütme organı olan Federal Konsey’in İsviçre siyasi hayatına uyum sağlamasını hiçte engellemedi. UDC, 2003'te seçmen sayısı olarak, oyların %27'den fazla oy alarak meclisin dörtte birini oluşturmuş mecliste birinci parti konumuna yükselmişti. Kampanyasında yabancı ve İslam düşmanlığı vardı.

Danimarka'da, 1995'te kurulan Danimarka Halk Partisi 2007'deki milletvekili seçimlerinde oyların %14'üne yakınını elde etti ve böylece üçüncü parti seviyesine yükseldi. 2000'li yılların başından itibaren, Avrupa'nın göçmenler üzerine en sınırlayıcısı olarak görülen kanunun kabulüne karşılık bir sağ hükümete destek verdi.

Danimarka hükümeti, 2011 Temmuzunda, sınırlarına gümrük kontrolleri yerleştirdi. Bu, Şengen anlaşmalarıyla garanti altına alınmış Avrupa alanının merkezinde Avrupa vatandaşlarının özgür dolaşımını sorguluyordu. Bu olay Avrupa komisyonunda bir tepki yarattı, sadece sözde kalan bir tepkiydi. Danimarka halkına 36 milyon avroya mal olan 50 kadar gümrük memuru İsveç ve Alman sınırlarında konuşlandırıldı.

Hollanda'da, aynı yabancı düşmanlığını yayan bir hareketin varlığını tanıdı. 2006'da, Geert Wilders tarafından kurulan “Özgürlük Partisi”, 2010'da milletvekili seçimlerinde oyların %15'inden fazlasını biraz geçerek ülkenin üçüncü gücü olmayı çabucak başardı. Wilders 2010 Haziranında iktidardaki sağ partiyle, göçmen politikalarında sınırlayıcı önlemler getiren politikaların kabulü ve Hollanda vatandaşlığına geçişinin zorlaştırılmasına karşılık, kendisine parlamenter çoğunluğu garantileyen bir koalisyon anlaşması imzaladı.

Avusturya'da, 2012 Şubatında, geleneksel sağın yöneticilerinden birinin, aşırı sağ parti FPÖ formasyonu almış bazı bakanları hükümete alma kararı, Avrupa çapında büyük tepkiler yaratmıştı. Avrupa Birliği yöneticileri çoğunluğu, Avusturya ile karşılıklı ilişkilerin dondurulması gibi sembolik olmaya yönelik yani gerçek sonuç almaksızın cezalar uyguladılar.

Şunu da söylemek gerekir ki savaş sonundan beri sosyal demokrat parti birçok eski yüksek Nazi memurlarını işe alan aşırı sağ ile flört etmek için kendini hiç sıkıntıya sokmamıştı. Hatta, 1970'te, geçmiş bir Nazi mazisi olan dört SPÖ bakanının da içinde bulunduran sosyalist bir hükümet bile oldu.

1986'da, Jorg Haider'in başa gelişiyle daha sağ bir dönemece girdi. Birçok defa Haider, III. Reich dönemi politikasına övgüler yapan veya onurlandırılması gereken Alman ordusuna ait SS Waffen'i belirten Nazi dönemine olan özlemleriyle ilgili açıklamalar yaparak skandal yaratmıştı. Fakat onun asil hedefi daha çok yabancıları teşhir etmekti.

İtalya'daysa değerini kaybetmiş, geleneksel görüntüsünden yoksun sağ seçmenler arayış içindeydiler.

Silvio Berlusconi, işadamı, iletişim kodamanı ve Milano futbol kulübü AC'nin başkanı 1994'te birkaç ay içerisinde “Forza Italia” (Yaşasın İtalya) diye yeni bir parti kurarak sağda boş kalan yere yerleşti. Bir takım Hıristiyan demokrat yöneticileri de böylece kendilerini yenileyebildiler. Fakat operasyon kendini bundan böyle “demokrasi” kılığına girmiş aşırı sağ bir partinin yeniden hayata geçirilmesiyle tamamladı.

Macaristan'da, iktidarda ciddi bir kemer sıkma politikası yürüttüğü yıllardan sonra muhalefete gönderilen eski Stalinci komünist partiyi, sosyal demokrat partiye devreden hükümetin 2010'da şefi olan Victor Orban'ın lideri olduğu ana sağ parti, Fidesz.

Orbàn, kendini Fransa'da “Ulusal Cephe” gibi sağa yerleştirecek olan temaları geliştirdi. İktidara gelişinin başından beri ve parlamentodaki mutlak çoğunluktan güç alarak, anayasanın tekrar ele alınmasını organize etti. Yeni metin ülkenin Hıristiyan köklerine, Macar kanına gönderme yapar ve Macar olmayanların hepsini Yahudileri, romanları ve komünistleri çok açık bir dille dışlar, ayırır.

Son derece sağda bulunan bu partinin içinde, aynı alanda milliyetçiliğin ve yabancı düşmanlığının açık arttırmasını yapan “Jobbik” adında bir örgüt gelişir. 2010 Nisan ayı milletvekili seçimleri sırasında, Jobbik oyların %17'sini ve 47 milletvekili elde eder. Üniformaları, Macaristan’ın Alman ordusu tarafından işgal edildiği dönemin Nazi yanlısı milislerinin üniformalarını hatırlatıyor.

Yunanistan'da 6 Mayıs 2012 seçimleri bize kriz süreçlerinde politik durumların nasıl çabuk değiştiğini gösterdi. “Altın Şafak” adlı aşırı sağ örgüt önceki milletvekili seçimlerinde %0,23'ten %7'ye yakın bir oy potansiyeli yakaladı.

Başka bir aşırı sağ örgüt Laos büyük bir olasılıkla hükümetle yakın zamanda yaptığı ortaklığının cezasını oylarının ikiye bölünmesiyle yaşadı. Yine de %3'e yakın oya ulaştı.

Altın şafak kendini çok açık bir şekilde Hitler’ci gösteriyor. Kafaları dazlak militanlar kollar gerilmiş Nazi selamı yapıyorlar, amblemi gamalı haça benziyor. Söylevlerinde, yöneticisi Yunanistan'ı güçlü metoduyla düzene koyma iradesini açıklıyor. Ve sadece bu söylevlerle yetinilmiyor zira militanları Atina'da göçmenlere karşı saldırılar tertipliyorlar.

Aşırı sağ tehdidine karşı hangi siyasetle karşılık verebilir?

İtalya'da 1920'lerdeki faşizm ve Almanya'da 1930'lu yıllardaki Nazizm gibi hareketler işçi sınıfına karşı krizden etkilenmiş küçük burjuva yığınlarını kullanmaya muktedirdiler. Troçki'nin deyimiyle, bir kriz durumunda, faşizmin işlevi küçük burjuvaziyi işçi sınıfına ve örgütlerine karşı vurucu güç olarak kullanmak ve toplumun tamamı üzerinde büyük sermayenin diktatörlüğünün en vahşi şeklini oluşturmaktır.
Bu tip örgütler işçi sınıfına ve örgütlerine karşı kullanılabilirler, fakat aynı zamanda yönetici sınıflar iktidarın anahtarını kendilerine vermekte güvenmezler.

1930'lu yılların Almanya'sında bile, burjuvazi en son anda Nazilere iktidarı vermeyi kabul etti. Ve birçok ülke iki savaş arasında, milislere sahip ve işçi militanlarına ve emekçilerin tamamına karşı polisin tamamlayıcı rol oynadığı faşist örgütlenmelerle baskıcı rejimler yaşadılar.

Krizin yeni bir derinlik kazanması halinde, yarın yeni bir tehdidin ortaya çıkması da böyle olur. Şu anda hiç bir yerde, işçi sınıfı böyle bir durumla karşı karşıya değildir. Fakat yarış büyük bir hızla başlamış durumda.

1930'lu yıllarda, bundan önceki en büyük kapitalist kriz süresince, Avrupa'da birçok ülkede, aşırı sağ hareketlere karşı Stalinizmin etkisi altında artık proleter devrim çıkarlarını temsil etmeyen komünist partileri gene de büyük yığınlar için sosyal değişim umudunu temsil ediyordu.

Bugün aynı durum söz konusu değil, işçi sınıfı küçük parçalara bölündü ve politik hedefini tamamen kaybetti. Maddi ve politik çıkarlarını temsil edecek olan bir partinin yokluğu onu, büyük yığınlara yolunu bulmaya ve sınıf bilincini güçlendirmeye yardımcı olan politik bir pusuladan yoksun bırakıyor.

Gerçekten komünist ve devrimci böyle bir parti, işçi sınıfı için, yaşam koşullarına karşı ve belki yarın örgütlerine ve özgürlüklerine karşı burjuvazinin saldırıları karşısında mücadelesini yürütmek ve örgütlemek için kaçınılmaz olacaktır. İşçi sınıfının, krizin devamında ve sonrasında zarar gören toplumun diğer sınıflarını sürüklemeye ve yalnız kendisinin değişik bir hedefler sunabilir.

İşçi sınıfının çok net ve patlamaya hazır bir karakter kazandığı birçok dönemde, devrimci partiler doğabilir ve çok kısa bir zamanda genişleyebilirler. İşçi sınıfı ayağa kalkacağı zaman, binlerce sömürülen insan komünist fikirlere yönlenecektir. Fakat hala, her yerde sosyal devrim bayrağını dalgalandırmak için militanlara ihtiyaç vardır.

İşte bunun içindir ki krize batmış kapitalizmin iflasına sürüklenmiş toplumu görmeyi reddeden herkesin ilk görevi bugün, emekçiler arasında bu komünist düşünceleri yaymak ve savunmak için her şeyi yapmak ve bugünden itibaren bir devrimci komünist partisinin kuruluşunda çalışmaktır. (LDC)

Güncel… Güncel… Güncel…

1 Mayıs
Kökeni ve bugün

1 Mayıs işçi bayramı kutlamaları ilk olarak 1856'da Avustralya'da 8 saatlik işgünü talebiyle işçilerin bir günlük genel grev uygulamasıyla başladı. Ardından bu olgu diğer ülkelere de yayıldı ve 1886'da Amerika'da 200 bin işçi 1 Mayıs'ta 8 saatlik işgünü talebiyle iş bıraktılar.

Özellikle 19'uncu yüzyılın sonlarında Avrupa'da işçi sınıfının büyüyüp örgütlenerek bir güç olması sonucu artık 1 Mayıs tüm dünya işçi sınıfının mücadele ve bayram günü oldu. Patronların ve ona hizmet veren hükümet ve devletlerin bütün çabalarına rağmen bu olgu bugün de devam ediyor. Örneğin bir dönem Türkiye'de 1 Mayıs "bahar bayramı" olarak çarpıtılmaya çalışıldı ama sonunda burjuvazi 1 Mayıs'ı işçi bayramı olarak kabul etmek zorunda kaldı. Bu örnek bile işçi sınıfının gücü hakkında bir fikir vermeye yetiyor.

Ancak gerek Türkiye'de gerek diğer ülkelerde iki yüzyıla yakın mücadeleler sonucu işçi sınıfının elde ettiği birçok maddi ve siyasi kazanımlar bir bir geri alınıyor. Bu durum işçi sınıfının üretimden gelen gücünün azalmasından dolayı değil. Bunların temel nedeni bir zamanlar işçi sınıfının önderliğini temsil eden sosyal demokrasinin ve sendika önderlerinin burjuvazinin saflarına geçmesinin, 1917'de Rusya'da gerçekleşen işçi sınıfı devriminin yozlaşıp Stalinist bürokrasinin iktidara el atmasından ve süreç içinde işçi sınıfına ihanet edip dünya devriminden vazgeçip Sovyetler Birliğinde "işçi sınıfı adına" kanlı bir diktatörlük uygulaması ve ardından çökmesinin ve de kapitalizmin insanlığı yeniden feci bir ekonomik krize sürüklemiş olmasıdır.

Bizler komünist devrimciler olarak bu sürecin geçici olduğuna ve işçi sınıfının ileride yeniden moralini düzeltip burjuva düzenin saldırılarına karşı kitlesel tepkiler gösterebileceğine güveniyoruz.

Türkiye'de 1970 - 1980 yılları arasında işçi sınıfı verdiği mücadelelerle kendini savundu ve sömürücü kapitalist düzene kafa tutup sendika önderliklerini de mücadelede yer almaya zorladı. Patronların bir temsilcisi 1980'den önce işçilerin güldüğünü ve bundan sonra onların güleceğini söyleyerek bunu ifade etmişti.

Kısacası patronların sömürü düzeni daha feci bir şekilde devam ediyor. Bu nedenle Lenin'in 1904'te kaleme aldığı satırlar hala güncelliğini koruyor: "Yoldaş işçiler 1 Mayıs geliyor, bütün ülkelerin işçilerinin sınıf bilinçli bir hayata uyanışlarını, insanın insan üzerindeki her türlü zulüm ve baskısına karşı mücadelelerindeki dayanışmalarını, emekçi milyonların açlık, yoksulluk ve aşağılanmadan kurtulmak için yürüttükleri mücadelelerini kutladıkları gün. Bu büyük mücadelede iki dünya karşı karşıya duruyor; sermayenin dünyasına karşı emeğin dünyası; sömürünün ve köleliğin dünyasına karşı kardeşliğin ve özgürlüğün dünyası. Bir yanda bir avuç kan emici zengin fabrikalara, iş aletlerine ve makinelere el koydular; milyonlarca dönüm araziyi ve yığınla parayı kendi özel mülkiyetleri haline getirdiler. Hükümet ve orduyu kendilerine uşak yaptı, biriktirdikleri servetin sadık bekçi köpeği haline getirdiler. Diğer yanda ise maldan, mülkten yoksun milyonlar…"

Şimdi ise Türkiye'de olduğu gibi dünyanın birçok yerinde 1 Mayıs neredeyse bir dini ayin veya bu yılkı gibi sahte çekişme ve göz boyama törenine dönüştürüldü. Bu çıkmazdan kurtulmanın tek bir yolu vardır: Yıl boyunca işçi sınıfından kopuk, fabrikalarda uzak ahmak kesmek yerine bütün gücümüzle işçi sınıfı içerisinde yılmadan, sabırlı bir şekilde çalışıp işçi sınıfına mutlaka gerekli olan devrimci bir sınıf örgütünün inşasına katkıda bulunmaktır.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.